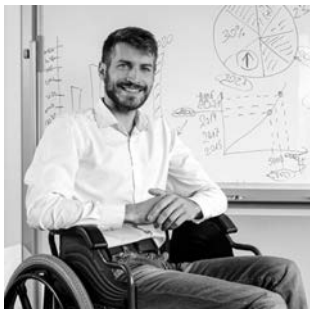

DZIEŃ DOBROCZYNNOSCI

4. kwartał • Zbiórka darów 7 grudnia • Projekt Chrześcijańskiej Służby Charytatywnej

Pomoc potrzebującym: projekt *Bądź solidarny w potrzebie*

— „Ubogich zawsze macie pośród siebie i gdy zechcecie, możecie im dobrze czynić” (Mk 14,7) — te słowa Pana Jezusa niezmiennie przypominają nam, iż wokół nas żyją bliźni, którym gorzej się powodzi, a prawdziwie wierzący jest wrażliwym przyjacielem potrzebujących pomocy.

Wielu osobom brakuje środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb, takich jak żywność, lekarstwa, odzież czy konieczność opłaty rachunków. W przypadku jakiegoś nieszczęśliwego zdarzenia sytuacja staje się jeszcze cięższa. Wtedy każdy gest dobroci okazany w trudach życia dodaje sił do dalszych zmagania i pokonywania kolejnych wyzwań. Pomaganie jest radosne, zarówno dla tych, którzy się dzielą, jak i dla tych, którzy otrzymują.

Twoja pomoc jest bardzo ważna i trafia tam, gdzie jest naprawdę potrzebna. Wspierając w Dniu Dobroczynności i w każdym innym czasie projekt *Bądź solidarny w potrzebie*, możesz wnieść wiele uśmiechu i nadziei w życie najbardziej potrzebujących.

„Chrystus powiedział, że zawsze będziemy mieli wśród nas ubogich. Łączy On swoje sprawy ze sprawami swego cierpiącego ludu. Serce naszego Odkupiciela sympatyzuje z najbiedniejszymi i najbardziej poniżonymi ziemskimi dziećmi. Mówi nam, że są Jego przedstawicielami na ziemi. Umieszcza ich pośród nas, by wzbudzić w naszych sercach miłość, uczucie, jakie On sam żywi wobec cierpiących i uciskanych. Współczucie i dobroczynność im okazywane są przyjmowane przez Chrystusa, jak gdyby były okazywane Jemu samemu” (Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 401).

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa.
2. Dar na powyższy projekt można przekazać bezpośrednio na konto Chrześcijańskiej Służby Charytatywnej: **54 1240 1994 1111 0010 3162 7042**, z dopiskiem: **Bądź solidarny w potrzebie**.
3. Istnieje również możliwość złożenia daru poprzez płatność PayU lub BLIK. Wystarczy zeskanować kod QR smartfonem i przejść do szybkich płatności.

DROGA, PRAWDA I ŻYCIE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 30 listopada

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 13,1-20; 14,1-3; Dn 7,27; J 14,5-11; 1,14; Kol 1,16-17; J 5,38-40.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Boga nikt nigdy nie widział, lecz jednorodzony Bóg, który jest na łonie Ojca, objawił go” (J 1,18).

Ewangelia Jana dzieli się na cztery zasadnicze części:

1. Prolog (zob. J 1,1-18).
2. Księga znaków (zob. J 1,19-12,50).
3. Księga chwały (zob. J 13,1-20,31).
4. Epilog (zob. J 21,1-25).

W naszym dotychczasowym studium korzystaliśmy głównie z prologu i księgi znaków. Analizując, kim jest Jezus, skupiliśmy się na Jego cudach (znakach), dialogach i nauczaniu. W tej lekcji przejdziemy do trzeciej części *Ewangelii Jana* — księgi chwały.

Ciekawe jest to, że siedem słynnych oświadczeń Jezusa zawierających słowo *Jestem* tworzy pomost między księgą znaków a księgą chwały. Oto one:

- „Jestem chlebem żywota” (J 6,35.48; zob. J 6,41.51).
- „Jestem światłością świata” (J 8,12; 9,5).
- „Jestem drzwiami” (J 10,7.9).
- „Jestem dobry pasterz” (J 10,11.14).
- Jestem zmartwychwstaniem i życiem (zob. J 11,25).
- „Jestem droga i prawda, i żywot” (J 14,6).
- „Jestem prawdziwym krzewem winnym” (J 15,1; zob. J 15,5).

Lekcję rozpoczniemy od celu pożegnalnej mowy Jezusa i wstępu do ważnego wydarzenia, jakim było umycie nóg uczniom. Następnie przejdziemy do oświadczenia: *Jestem...*, zawartego w J 14,6:

- „Jestem droga i prawda, i żywot”.

Pożegnalna mowa Jezusa do Jego uczniów (zob. 13., 14., 15., 16. i 17. rozdział *Ewangelii Jana*) zawiera pouczenia dotyczące przyszłości. Jej wzorzec literacki jest podobny do pożegnalnej mowy Mojżesza w *Księdze Powtórzonego Prawa* czy błogosławieństwa udzielonego przez Jakuba jego synom (zob. 47., 48. i 49. rozdział *Księgi Rodzaju*) albo ostatniego pouczenia Dawida dla Salomona (zob. 28. i 29. rozdział *1. Księgi Kronik*). Jezus starał się pocieszyć swoich uczniów przed swoim odejściem. Obiecał im innego Pocieszyciela, który będzie Go reprezentował — Ducha Świętego (zob. 14., 15. i 16. rozdział *Ewangelii Jana*). Przepowiedział także czekający ich smutek (zob. 15. i 16. rozdział *Ewangelii Jana*) i wezwał uczniów do wytrwania w wierności (zob. 15. rozdział *Ewangelii Jana*).

Przeczytaj J 13,1-20. Jakie wydarzenie zostało opisane w tych wersetach i dlaczego jest ważne dla nas? Czego Jezus chciał nauczyć swoich wyznawców?

W czasach Jezusa na Bliskim Wschodzie chodzono najczęściej boso albo w sandałach. Na pełnych piasku i kurzu drogach nogi bardzo szybko ulegały zabrudzeniu. Tak więc istniał zwyczaj umywania nóg gościom zaproszonym na posiłek. Czynność tę spełniali najczęściej niewolnicy albo słudzy. Jednak tego wieczora, gdy Jezus miał spożyć ostatni posiłek z uczniami, nie było wśród nich sługi.

Ku zaskoczeniu wszystkich Jezus wstał od wieczerzy i umył stopy uczniom. W J 13,4-5 scena ta została opisana dość szczegółowo. Jan wyraźnie pragnął zwrócić uwagę czytelników na ten niesamowity gest pokory wyrażonej przez Jezusa.

Opisując reakcję Piotra w J 13,8-11, autor pogłębia poczucie zawodu i braku zrozumienia uczniów dla postępowania Jezusa. Nie mogli oni pojąć, jak Jezus, Nauczyciel i Mesjasz, mógł spełnić tak poniżającą posługę. Piotr nie chciał pozwolić Jezusowi, by umył jego nogi, ale Jezus odrzekł mu, że jeśli Piotr nie pozwoli Mu tego uczynić, wówczas nie będzie miał udziału w Jego dziele. Wtedy Piotr poprosił o więcej, wyrażając tym samym pragnienie całkowitej przynależności do Jezusa.

Znaczenie czynów Jezusa wiąże się z Jego tożsamością. W J 13,13 Jezus mówi, że jest „Nauczycielem i Panem”. Tak też nazywali Go uczniowie, a Jezus nie zaprzeczył temu. Te tytuły wyrażają autorytet i władzę.

Jednak Jezus uczy, że władza i autorytet mają być używane jako narzędzia służby, a nie jako środek do wywyższenia siebie. Kościół adwentystyczny za przykładem Jezusa praktykuje obrzęd pokory jako element przygotowania do wieczerzy Pańskiej.

Czego obrzęd pokory uczy cię o naśladowaniu Jezusa i pokornym służeniu bliźnim?

Przeczytaj J 14,1-3. W jakim kontekście Jezus wypowiedział te słowa?

Pod koniec 13. rozdziału *Ewangelii Jana* Jezus mówi, że odchodzi (zob. J 13,33). Piotr reaguje na tę wypowiedź pytaniem o to, dokąd Jezus zmierza (zob. J 13,36). Jednak uczniowie nadal nie rozumieją, że Jezus mówi o swojej śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu. Piotr zapewnia, że jest gotowy oddać życie za Jezusa (zob. J 13,37). Wtedy to Jezus zapowiada, że Piotr się Go wyprze (zob. J 13,38).

W tym kontekście Jezus mówi uczniom, że nie powinni się trwożyć (zob. J 14,1). Słowo przetłumaczone jako *trwożyć się* (BW)³⁸, to przekład greckiego słowa *tarassein*, które dosłownie znaczy: *być wstrząśniętym* (BC), *niepokoić się* (NBG), *pogrążyć się w zamęcie* (NPD). Nic dziwnego, że uczniowie mogli *wpaść w zamęt* (BI), słysząc słowa Jezusa.

Jednak przeciwstawiając się ich obawom, Jezus mówił im o domu Ojca, gdzie jest wiele mieszkań (nie pałaców). Gdy On odejdzie, przygotuje miejsce dla nich. Jego słowa sięgały poza nadchodzącą burzę ukrzyżowania do czasu, gdy przyjdzie On powtórnie, by odkupić swój lud. Jezus tęsknie wygląda czasu, gdy cała tragedia grzechu skończy się raz na zawsze (zob. Dn 7,27).

Jezus powiedział:

— „A jeśli pójde (...), przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli” (J 14,3).

Jest to jednoznaczna obietnica Jego powtórnego przyjścia.

Co jest podstawą ufności w tej obietnicy? Wielu powie, że wypełnianie się biblijnych prorocत्व, i jest w tym sporo racji. Jednak w J 14,3 podstawa jest zdefiniowana inaczej. W tym wersecie słowo *przyjdę*, występuje w greckim oryginale w czasie teraźniejszym jako *przychodzę*. Takie użycie czasu teraźniejszego w grece jest określane jako czas przyszły teraźniejszy. Dotyczy on przyszłego wydarzenia, które jest tak pewne, jakby już się wydarzyło. Dlatego można słowa Jezusa przetłumaczyć następująco:

— Na pewno przyjdę znowu!

Podstawą naszej nadziei powtórnego przyjścia naszego Pana nie jest jedynie wypełnianie się biblijnych prorocत्व. Jest nią także, a nawet przede wszystkim, nasze zaufanie do Tego, który złożył obietnicę. On powiedział, że z pewnością przyjdzie po swój lud. Możemy zaufać tej obietnicy ze względu na to, kto ją złożył.

Czego ukrzyżowanie Chrystusa uczy nas o pewności Jego powtórnego przyjścia? Na co zdałoby się śmierć Jezusa za nas, gdyby nie zamierzał On przyjść po nas powtórnie?

³⁸ Inne przekłady: *bać się* (WP), *dręczyć niepokojem* (PAC), *drzeć w strachu* (SŻ) (przyp. red.).

Przeczytaj J 14,5-6. Dlaczego Tomasz zapytał, dokąd Jezus odchodzi? Jak Jezus odpowiedział na to pytanie?

Pytanie Tomasza wydaje się logiczne. Jeśli nie wiemy, dokąd ktoś zmierza, jak możemy znać drogę, by za nim podążyć? Jezus odpowiedział na pytanie, wskazując, że to On sam jest Drogą. Drogą dokąd? Drogą do Ojca. W prologu (zob. J 1,1-18) uwydatniona została bliska więź między Słowem (Logosem), Jezusem Chrystusem, a Ojcem.

W J 1,18 autor napisał, że jednorodzony (jedyne/jedyny w swoim rodzaju) Bóg objawił Ojca. Słowo *objawić* (BW)³⁹ jest tłumaczeniem greckiego słowa *eksegeisthai*, które dosłownie znaczy: *wytłumaczyć* (NBG), *wyjaśnić* (BI), *naświetlić*. Od tego greckiego słowa pochodzi, na przykład, słowo *egzegeza*. Słowo to oznacza wydobycie znaczenia. Tak więc Jezus Chrystus jest ogniwem łączącym z Ojcem. Jest Tym, który przedstawia Ojca upadłemu światu. Tak więc jest On drogą do Ojca. Bez Niego jesteśmy skazani na szczątkowe zrozumienie.

Przeczytaj J 14,7-11. Jak Jezus odpowiedział na prośbę Filipa?

Filip wyraził pragnienie ujżenia Ojca, choć żaden grzeszny człowiek nie może ujrzeć Boga i przeżyć (por. Wj 33,17-34,9; J 1,18). Jezus zganił go za brak zrozumienia i zapewnił, że kto widział Jego, ten widział także Ojca (zob. J 14,9). Tak więc jasne jest, że Jezus jest prawdziwą drogą do Boga. Poza Nim każda inna droga jest mroczna i niepewna. On jest Światłością, która oświetla drogę do Boga.

Jezus połączył w jednym zdaniu trzy słowa: *droga*, *prawda* i *życie*. Słowo *droga* występuje poza tym przypadkiem jedynie w J 1,23 w kontekście przygotowania drogi dla Jezusa przez Jana Chrzciciela. Drugi przypadek to właśnie J 14,6. Ale *prawda* i *życie* to jedne z najważniejszych pojęć w *Ewangelii Jana*. W częściach lekcji na środę i czwartek zwrócimy szczególną uwagę na pojęcie prawdy, szczególnie istotne w świecie, w którym samo istnienie prawdy jest poważnie kwestionowane.

Dlaczego pocieszająca jest świadomość, że Jezus jest najlepszym możliwym objawieniem Boga Ojca?

³⁹ Inne przekłady: *opowiedzieć* (BJW), *pouczyć* (BRP), *uczynić znanym* (BE), *ukazać* (BKR), *oznajmić* (PO), *przynieść wieść* (WP) (*przyp. red.*).

Przeczytaj J 1,14,17; 8,32; 14,6; 15,26. W jaki sposób Jan wiąże pojęcie prawdy bezpośrednio z Jezusem?

Raz po raz w *Ewangelii Jana* prawda jest kojarzona z Jezusem, Jego Ojcem i Duchem Świętym. Prawda jest kojarzona z Jezusem, Słowem (Logosem) i światłem, w przeciwieństwie do ciemności (zob. J 1,1-14; 3,19-21). Nieprawda natomiast jest kojarzona z diabłem i grzechem (zob. J 8,44-46). Tak więc prawda w *Ewangelii Jana* nie jest jedynie kwestią faktów i liczb. Obejmuje także i te elementy, ale zawiera znacznie więcej, mianowicie moralny wymiar wierności wobec Boga i Jego woli.

„Wielu woła o żywego Boga, pragnąc boskiej obecności. Filozoficzne teorie czy literackie eseje, jakkolwiek elokwentne, nie mogą nasycić serca. Ludzkie twierdzenia i wymysły nie mają żadnej wartości. Niechaj Słowo Boże przemówi do ludzi. Niech ci, którzy dotąd słyszeli tylko tradycje, ludzkie teorie i maksymy, usłyszają głos Tego, którego Słowo może odnowić duszę ku życiu wiecznemu⁷⁴⁰”.

Pomyśl, co oznacza fakt, iż Jezus jest Prawdą. Jezus to Logos, Słowo, które było z Bogiem zawsze i jest Stwórcą Wszystkiego, co zostało stworzone (zob. J 1,1-4). Będąc jedno z Ojcem od wieczności po wieczność, Jezus posiada naturę i charakter identyczne jak Ojciec i jest Wielkim Jestem. Jego istnienie nie podlega nikomu i niczemu. Nic, co istnieje, w tym wiedza, nie istnieje w odłączeniu od Niego. Wszystko, co istnieje i co zostało stworzone, zostało stworzone przez Niego i istnieje dzięki Niemu. „Ponieważ w nim zostało stworzone wszystko, co jest na niebie i na ziemi, rzeczy widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy nadziemskie władze, czy zwierzchności; wszystko przez niego i dla niego zostało stworzone. On też jest przed wszystkimi rzeczami i wszystko na nim jest ugruntowane” (Kol 1,16-17).

Jezus nie jest jedynie ucieleśnieniem prawdy. On jest Prawdą. Prawda to nie pojęcie czy idea. To osoba!

Prawdę, Jezusa Chrystusa, można porównać do słońca, które oświetla świat (zob. J 8,12). Podobnego porównania użył dwudziestowieczny brytyjski pisarz Clive S. Lewis w odniesieniu do chrześcijaństwa: „Wierzę w chrześcijaństwo tak samo, jak we wschodzące słońce — nie tylko dlatego, że je widzę, ale także dlatego, iż dzięki niemu widzę wszystko inne⁷⁴¹”.

To dzięki Jezusowi, Prawdzie, jesteśmy w stanie właściwie interpretować otaczający nas świat.

⁴⁰ Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2020, s. 21.

⁴¹ C.S. Lewis, *Brzemię chwały*, Warszawa 2012, s. 156 (przyp. red.).

Pismo Święte odgrywa istotną rolę w *Ewangelii Jana*, mówiąc nam o Tym, który jest Drogą, Prawdą i Życiem. W całej *Biblii*, zarówno w *Starym Testamencie*, jak i *Nowym Testamencie*, *Pismo Święte* odgrywa kluczową rolę w objawieniu prawdy. Dotyczy to zwłaszcza prawdy o tym, kim jest Jezus i czego przyszedł dokonać.

Przeczytaj J 5,38-40. Co Jezus mówi o *Piśmie Świętym*?

Jezus i Jego uczniowie raz po raz wskazywali na *Pismo Święte* jako potwierdzające, że On jest Mesjaszem. Chrystus powiedział:

— „Gdybyście bowiem wierzyli Mojżeszowi, wierzylibyście i mnie. O mnie bowiem on napisał. A jeśli jego pismom nie wierzycie, jakże uwierzycie moim słowom?” (J 5,46-47).

Przeczytaj Łk 24,27. Dlaczego ważne jest to, iż Jezus przede wszystkim kierował uwagę na *Pismo Święte* jako objawiające znaczenie Jego misji?

Innym razem, cytując *Księgę Wyjścia*, Chrystus rzekł:

— „Czy nie czytaliście, co wam Bóg powiedział...” (Mt 22,31).

Kapłan Zachariasz, ojciec Jana Chrzciciela, nawiązał do obietnic, które Bóg „od wieków zapowiedział przez usta świętych proroków swoich” (Łk 1,70). W swoim kazaniu w Dniu Pięćdziesiątnicy Piotr powiedział:

— „Musiało się wypełnić *Pismo*, w którym Duch Święty przepowiedział przez usta Dawida” (Dz 1,16).

Biblia nie jest podręcznikiem naukowym. Nie wyjaśnia, jak dokonać rozbitcia atomu czy przeprowadzić operację mózgu. Jednak czyni coś znacznie ważniejszego. Dostarcza kontekstu, w którym istnienie wszechświata nabiera sensu. Jest kluczem otwierającym drzwi i światłem umożliwiającym widzenie/rozumienie świata. Bez niej byłibyśmy skazani na pozostawanie w ciemności w kwestii istnienia Boga, Jego roli we wszechświecie, naszego pochodzenia, znaczenia życia oraz przyszłości.

Jakie niektóre prawdy nauczane w *Biblii* nie są możliwe do odkrycia przez naukowców?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Gdy Jezus wypowiadał te słowa [o Światłości Świata], znajdował się na dziedzińcu świątyni szczególnie związanym ze Świętem Namiotów. Pośrodku tego dziedzińca ustawione były dwie wysokie podstawy, na których umieszczono duże latarnie. Po wieczornej ofierze wszystkie lampy były zapalone i rzucały światło na Jerozolimę. Ceremonia ta odbywała się na pamiątkę ognistego słupa, który prowadził Izraelitów przez pustynię i jednocześnie uważana była za symbol przyjścia Mesjasza. Wieczorem, gdy paliły się wszystkie lampy, dziedziniec przedstawiał radosny widok. (...).

W oświetleniu Jerozolimy wyrażała się nadzieja ludu na nadejście Mesjasza, który miał rozjaśnić swoim światłem cały Izrael. Lecz dla Jezusa widok ten miał głębsze znaczenie. Jak jarzące się nad świątynią lampy oświetlały okolicę, tak Chrystus, Źródło Duchowego Światła, rozświetlał mroki świata. Jednakże symbol ten nie był doskonały. Jego chwałę bardziej prawdziwie ukazywało wielkie światło umieszczone na niebie Jego własną ręką.

Był ranek. Słońce właśnie weszło nad Górą Oliwną, a oślepiający blask jego promieni padał na marmurowe pałace i złoto ścian świątyni, gdy Jezus wskazując na nie, rzekł:

— »Ja jestem światłością świata« (J 8,12)⁴².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas wspólnego studium *Pisma Świętego* omówcie wasze odpowiedzi na ostatnie pytanie z czwartkowej części lekcji. Jakich ważnych prawd objawionych w *Biblii* nie mogliśmy nawet teoretycznie zgłębić przy pomocy współczesnej nauki? Na przykład prawdy o ofierze Jezusa, Jego zmartwychwstaniu czy Jego powtórным przyjściu. Jakie inne ważne biblijne prawdy musimy przyjąć jako objawione, gdyż w żaden inny sposób ich nie poznamy?

2. Pomyśl o upadku Lucyfera, doskonałej istoty posiadającej ogromną wiedzę o Bogu. Przy całej tej wiedzy zbuntował się on przeciwko Stwórcy. Jak świadczy to o realności wolnego wyboru, którym także my zostaliśmy obdarzeni. Dlaczego w każdej chwili musimy wybierać poddanie się woli Boga?

⁴² Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 344-345. Przeczytaj także rozdział *Światłość żywota*, w: tamże, s. 344-354; rozdział *The Authority of the Bible and the Certainty of the Second Coming*, w: E. Edward Zinke i Roland Hegstad, *The Certainty of the Second Coming*, Hagerstown 2000, s. 23-36.